

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1257	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων 4 Μαΐου 2025	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---------------------------------------	---

Ὁ ἀγαπῶν τολμᾷ

«Εἰς τὸ μνημᾶ σε ἐπεζήτησεν ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μὴ εὐροῦσα δὲ ὠλοφύρετο κλαυθμῷ βοῶσα· Οἶμοι, Σωτὴρ μου, πῶς ἐκλάπης, πάντων Βασιλεῦ;...» (Παρακλ. γ΄ ἤχ., αἰν.)

ΝΟΕΡΩΣ, ἀγαπητοί μου, εὐρισκόμεθα στὸ Γολγοθᾶ. Εἶνε ἡ ὥρα 3 μετὰ μεσημβρίαν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ὁ Ἐσταυρωμένος, ἀφοῦ ἤπιε ὡς τὴν τελευταία σταγόνα τὸ πικρὸ ποτῆρι, ποὺ πικρότερο δὲν ἤπιε ἄνθρωπος, ἔγειρε τὴν κεφαλὴ καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν οὐράνιο Πατέρα. Στιγμὴ συγκλονιστικῆ. Καὶ ἐνῶ ἡ ψυχὴ του κατεβαίνει στὸν ἄδη, γιὰ νὰ κηρύξη καὶ στὰ ἐκεῖ πνεύματα τὸ ἄγγελμα τῆς λυτρώσεως, στὸ σῶμα του, σὲ ὀλόκληρο τὸ σῶμα, ἀπλώνεται ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου. Τὰ χέρια ἐκεῖνα, ποὺ ὅπου ἄγγιζαν ἔκαναν καὶ τὶς πέτρες νὰ τινάζουν ῥόδα (τυφλοὺς νὰ βλέπουν, κουφοὺς ν' ἀκούνε, λεπρούς νὰ καθαρίζονται, νεκρούς ν' ἀνασταίνονται), μένουν ἀσάλευτα. Τὰ πόδια ἐκεῖνα, ποὺ ἔτρεχαν κάτω ἀπὸ τὶς καυστικὲς ἀκτίνες νὰ φέρουν τὸν Ἰησοῦ καὶ στὰ πλέον ἀπομακρυσμένα σημεῖα τῆς Ἁγίας Γῆς γιὰ νὰ κηρύξη τὴν ἀλήθεια, εἶνε τώρα ἀκίνητα, μαρμαρωμένα. Τὸ στόμα ἐκεῖνο, ἀπ' τὸ ὁποῖο βγήκαν ἀστείρευτοι ποταμοὶ θείας διδασκαλίας, σιγᾶ. Τὰ μάτια ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα κοίταξε τὸν Πέτρο καὶ τὸν ἔκανε νὰ συναισθανθῇ τὴν πτώσι του καὶ ν' ἀναλυθῇ σὲ δάκρυα, σβήνουν. Καὶ ἡ καρδιὰ ἐκεῖνη, ποὺ περιέκλειε ἕναν ὠκεανὸ ἀγάπης, παύει νὰ πάλλη. Ὁ Ἰησοῦς νεκρός. Οὐρανὸ καὶ γῆ, βυθιστῆτε στὸ πένθος!

Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς Ῥώμης, ὅσοι καταδικάζονταν στὸ σταυρικὸ θάνατο, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ταφοῦν· κανεὶς δὲ μπορούσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, τὰ σώματά τους ἔμεναν νεκρὰ πάνω στοὺς σταυρούς. Καὶ παρουσιαζόταν τότε θέαμα ἀπαίσιο· σκυλιὰ πεινασμένα καὶ ὄρνεα νὰ ὀρμοῦν, νὰ κομματιάξουν τὰ σώματα τῶν καταδίκων, καὶ τέλος ν' ἀπομένουν μόνο οἱ

σκελετοί. Ἔτσι διέταξε ὁ νόμος. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἰουδαϊκὰ ἔθιμα ἦταν ἄμαρτία νὰ παραμείνη κανεὶς ἄταφος, ἡ Ῥώμη ἐπέτρεπε τὴν ταφὴ τῶν Ἰουδαίων.

Ἦδη πάνω στὸ σταυρὸ μένει ἄψυχο τὸ ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου. Ποιὰ σπλαχνικὰ χέρια θὰ τὸ κατεβάσουν γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν;

* * *

Ἐρημοὶ καὶ γυμνοὶ οἱ βράχοι τοῦ Γολγοθᾶ. Ὅλοι ὅσοι ἀνέβηκαν ἐκεῖ γιὰ τὴν σταύρωσι ἔχουν τώρα ἐπιστρέψει στὴν πόλι. Καμμιά ἄλλη φωνὴ δὲν ἀκούγεται παρὰ μόνο κάπου - κάπου σπαρακτικὲς κραυγὲς τῶν δύο ληστῶν ποὺ σταυρώθηκαν μαζί μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ οἱ ἄγριοι κρωγμοὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιπέσουν στὶς σάρκες. Κανεὶς δὲν πλησιάζει στὸ Γολγοθᾶ γιὰ ν' ἀποδώσῃ τὶς τελευταῖες τιμὲς σ' ἐκεῖνον ποὺ εὐεργέτησε ὅλους. Ποῦ εἶνε οἱ τυφλοὶ ποὺ τοὺς χάρισε τὸ φῶς, νὰ ἔρθουν νὰ τοῦ κλείσουν τὰ μάτια; Ποῦ εἶνε οἱ λεπροὶ ποὺ μὲ τὸ ἄγγιγμα τῶν δακτύλων του καθάρισθηκαν, νὰ ἔρθουν νὰ τοῦ καθάρισουν τὰ χέρια ἀπὸ τὸ αἷμα; Ποῦ εἶνε οἱ παράλυτοι ποὺ ἀνῶρθωσε, νὰ ἔρθουν νὰ τοῦ πλύνουν τὰ ματωμένα πόδια; Οἱ ὠρες περνοῦν καὶ κανεὶς δὲν φαίνεται. Οὔτε ὁ Πέτρος, ὁ πιὸ τολμηρὸς, ποὺ ἔλεγε «Καὶ τὴν ψυχὴ μου θὰ θυσιάσω γιὰ σένα» (Ἰωάν. 13,37).

Ἄλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός! Πρὸς τὸν Γολγοθᾶ ἀναβαίνει μιὰ συνοδεία ἀνθρώπων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν ἄνδρα ποὺ τὸ ὄνομά του θὰ γίνῃ πασίγνωστο· εἶνε ὁ **Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας**. Ἦταν κι αὐτὸς βουλευτῆς, μέλος τοῦ μεγάλου συνεδρίου, ποὺ τῆ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης συνῆλθε ἐκτάκτως καὶ κατεδίκασε τὸν Ἰησοῦ. Ἦταν πλούσιος, ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια.

νεια και με σπουδαία υπόληψη και τιμή· γι' αυτό έγινε και μέλος του συνεδρίου. Αυτός δε συμφώνησε με την απόφασί τους, δεν είχε όμως και το θάρρος να ελέγξει τους δολοφόνους εκείνους δικαστάς. 'Αλλ' όταν έμαθε ότι ο 'Ιησούς εξέπνευσε, πήρε την απόφασιν' αποδώσει αυτός τις τιμές στο μεγάλο Νεκρό. Δεν χάνει χρόνο. 'Ανεβαίνει στο πραιτώριο, παρουσιάζεται στον Πιλάτο και ζητεί το σώμα. Παίρνει την άδεια, αγοράζει σινδόνα καθαρά και αρώματα, και μαζί με το **Νικόδημο** τρέχει στο Γολγοθά. 'Εκεί αποκαθλώνει και κάπου κοντά ένταφιάζει το άγιο σώμα του 'Ιησού. "Υστερα από λίγο ο ήλιος έβριχνε τις τελευταίες του ακτίνες στο λόφο. "Ετσι, χάρις στον 'Ιωσήφ και το Νικόδημο, έτάφη ο Χριστός.

Οι μαθηταί είχαν κρυφτή από το φόβο. 'Αλλά κάπου, σε μιὰ γωνιά, κάποιοι άλλοι άγρυπνοῦν. Είνε μαθήτριες του Κυρίου. Αυτές, από τή μεγάλη **άγάπη** που είχαν στον Κύριο, άψηφοῦν κάθε κίνδυνο και φόβο, κι αποφασίζουν να πάνε στο μνήμα του 'Ιησού για να μωρώσουν το σώμα του. Ποιές είνε αυτές;

Είνε οί **μυροφόρες** γυναίκες, τις οποίες τιμᾶ σήμερα ή 'Εκκλησία μας. Αυτές, προτού άνατείλη ο ήλιος τής Κυριακῆς κι άφου είχαν αγοράσει αρώματα, ξεκίνησαν για το μνήμα. 'Η Μαρία ή Μαγδαληνή πλησιάζει στην είσοδο του κενου μνημείου και κλαίει – συγκινητικό θέαμα. 'Αλλά ή θλιμμένη ψυχή της πρόκειται τώρα να δοκιμάση μεγάλη χαρά. Για μιὰ στιγμή ρίχνει ένα βλέμμα μέσα στο μνημείο και βλέπει δύο άγγέλους με λευκά ένδύματα. Αυτοί την έρωτοῦν — «*Γύναι, τί κλαίεις;*». Πνιγμένη στα δάκρυα άπαντᾶ — Κλαίω, διότι «*ήραν τον Κύριόν μου (του τάφου), και οὐκ οἶδα ποῦ έθηκαν αυτόν*». Καθώς γυρίζει, βλέπει τον 'Ιησού να στέκεται πίσω της, χωρίς όμως να τον άναγνωρίση. 'Ακούει και από το στόμα του τα ίδια λόγια — «*Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς;*». 'Η Μαρία νομίζει ότι είνε ο κηπουρός και τον παρακαλεῖ να τῆς πῆ που άπέθεσε το σώμα του Κυρίου για να το πάρη (νομίζει ότι, εάν τῆς το δώσει, μπορεί να το σηκώσει μόνη της· ή άγάπη προς τον Κύριο δε βλέπει καμμία δυσκολία). 'Αντι άπαντήσεως από τα θεϊκά χείλη άκούγεται μιὰ γνώριμη λέξις — «*Μαρία*». Τότε καταλαβαίνει, ότι είνε ο ίδιος ο Κύριος τον όποιο ζητούσε, άναστημένος. 'Αμέσως πέφτει στα γόνατα και ζητεί να καταφιλήση τα άχραντα πόδια του, αλλά ο Κύριος τῆς λέει — «*Μή μου άπτου*», μη μ' άγγίζεις, αλλά πήγαινε ν' άναγγείλης την άναστασι στους μαθητάς. "Ερχεται τότε ή Μαρία

ή Μαγδαληνή και άναγγέλλει στους μαθητάς, ότι είδε τον Κύριο (Ιωάν. 20, 13-18).

* * *

"Ας μιμηθούμε, άγαπητοί άδελφοί, κ' έμεις τους άγίους αυτούς άνδρες και γυναίκες τόσο στην **άγάπη προς το Χριστό** όσο και στην **τόλμη και το θάρρος** τους. Για να δοῦμε εάν έχουμε τις άρετές αυτές, άς εξετάσουμε τον έαυτό μας σε μερικές κρίσιμες ώρες.

"Εχεις λ.χ. **ταξίδι**. Προτού ν' άναχωρήσης κάνεις το σταυρό σου, ή μήπως ντρέπεσαι τους άλλους; Κι όταν περνᾶς έξω από έκκλησία έχεις την τόλμη να σηκώσει το χέρι σου να κάνης το σημείο του σταυρου, ή μήπως διστάζεις φοβούμενος τα σχόλια του κόσμου; 'Εάν το χέρι σου μένη άκίνητο, δεν αγαπᾶς τον Κύριο.

Στον κύκλο που ζῆς και εργάζεσαι κάποια στιγμή άκούγεται μιὰ **θλασφημία**. Στο φρικτό εκείνο άκουσμα έσύ τί κάνεις; Διαμαρτύρεσαι για την προσβολή, ή μήπως σιωπᾶς και άνέχεσαι την άσέβεια; "Αν ύβριζαν τον πατέρα ή τή μητέρα σου, δεν θά το άνεχόσουν· διότι τους αγαπᾶς και δεν δέχεσαι να τους προσβάλλουν. 'Αλλά οί γονεῖς μας, όσο καλοί και άξιουσέβαστοι κι αν είνε, είνε άνθρωποι άμαρτωλοί. Και αν τους αγαπούμε και τους υπερασπιζόμεθα μιὰ φορά, άπειρες φορές περισσότερο πρέπει να υπερασπιζόμεθα τα θεϊά πρόσωπα και τα ιερά πράγματα όταν προσβάλλωνται. Διαφορετικά, με τα λόγια μόνο λέμε ότι αγαπούμε το Χριστό, ενώ με τα έργα τον άρνούμεθα.

Βρίσκεσαι κάποτε σε κύκλο μορφωμένων. άλλ' εκεί λέγονται λόγια που άποτελοῦν **έμπαιγμό τῆς πίστεως** του Χριστου. 'Εσύ πώς δέχεσαι τις έκδηλώσεις αυτές; 'Ανοίγεις το στόμα σου και υπερασπίζεσαι την πίστι σου, άποστομώνεις τους ίταμούς και άσεβείς έμπαίκτας; ή μήπως δειλιάζεις και αφήνεις την άγία μας πίστι να διασύρεται από τους δήθεν μορφωμένους; "Αν αγαπᾶς τον Κύριό σου, μη διστάσης να συγκρουσθῆς με τους θεωρούμενους έπιστήμονας.

'Ιδού, άγαπητοί μου, που πρέπει να μοιάσουμε στον 'Ιωσήφ, στο Νικόδημο και στις μυροφόρες. Να τους μοιάσουμε στην άγάπη προς το Χριστό, στην τόλμη και στην αυτοθυσία. Είθε, με τή βοήθεια του Κυρίου και την πνευματική καλλιέργεια, να βγούν και μέσα από τή γενεά μας νέοι 'Ιωσήφ, Νικόδημοι και μυροφόρες, που θ' αγαπήσουν τον Κύριον όπως εκείνοι. 'Ο αγαπών τολμᾶ και «ό τολμών νικᾶ».

† επίσκοπος Αύγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1258	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰωάν. 5,1-15) 11 Μαΐου 2025	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Κολυμβήθρα καὶ μαρτύριο

ΑΡΧΙΖΩ, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ παραβολή. Ὑποθέστε, ὅτι ἔχω χρήματα πολλά, **250 περίπου χρυσὲς λίρες**, καὶ σὰς λέω· θὰ τις πετάξω ψηλά, κι ὅσες προλάβη ν' ἀρπάξῃ ὁ καθένας στὸν ἀέρα, θὰ εἶνε δικές του. Φαντάζεστε τί θὰ γίνῃ. Εἶνε ζήτημα ἂν μία λίρα θὰ πέσῃ κάτω· ὅλες θὰ τις πιάσουμε. Τί θέλω νὰ πῶ· δὲν κρατῶ στὰ χέρια μου χρήματα καὶ λίρες, ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν ἀναξιότητά μου κρατῶ κάτι ποὺ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ τὰ χρυσὰ νομίσματα· εἶνε **τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ**, εἶνε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο, εἶνε ἡ σημερινὴ περικοπή. Ἄν μετρήσετε τίς λέξεις της, εἶνε 250 περίπου. 250 λέξεις - 250 χρυσὲς λίρες, θησαυρὸς ἀνεκτίμητος. Κι ὅπως προσέχουμε νὰ μὴ πέσῃ κάτω οὔτε μία λίρα, ἔτσι πρέπει νὰ προσέχουμε νὰ μὴν μᾶς ξεφύγῃ οὔτε μία λέξις.

Γιὰ νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τί θησαυρὸς χρυσῶν νομισμάτων εἶνε οἱ ἱερὲς περικοπές, ἀπ' ὅλο τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο θὰ πάρουμε μόνο **μία λέξι**, τὴ λέξι «**κολυμβήθρα**»· τρεῖς φορές ἀναφέρεται στὸ ἱερὸ κείμενο (Ἰωάν. 5,2 5,2,4,7). Τί εἶνε λοιπὸν ἡ κολυμβήθρα;

● Ἡ κολυμβήθρα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἡ κολυμβήθρα **τῆς Βηθεσδά**, ἦταν μία δεξαμενὴ γεμάτη νερό. Βρισκόταν στὸ ἄκρο τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη, τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νερὸ εἶχε. Ἀλλὰ τὸ κοινὸ ἐκεῖνο νερό, σὲ κάποια στιγμή, χωρὶς προειδοποίησι, κατέβαινε καὶ τὸ τάραζε ἄγγελος ἀπὸ τὰ οὐράνια. Καὶ τὸ νερὸ πρὸς στιγμὴν ἐπαιρνε θαυματουργικὴ δύναμι· ὅποιος ἄρρωστος προλάβαινε νὰ πέσῃ πρῶτος μέσ' στὴν κολυμβήθρα, γινόταν καλὰ ὅ,τι κι ἂν εἶχε (τυφλὸς ἦταν, ἔβλεπε· κουφὸς ἦταν, ἄκουγε· μουγγὸς ἦταν, λαλοῦσε· λεπρὸς ἦταν, καθαριζόταν· παράλυτος ἦταν, σηκωνόταν ὀρθιος...). Θαυματουργικὴ ἢ πηγὴ, ἀπέκτησε φήμη, κι ἀπ' ὅλα

τὰ μέρη τῆς ἱερᾶς γῆς προσήρχοντο μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄρρωστοι ποὺ ἐπασχαν ἀπὸ διάφορα νοσήματα, καὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία, πότε οἱ ἄγγελοι θὰ ταραξοῦν τὸ νερό, γιὰ νὰ προλάβουν νὰ πέσουν μέσα.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἦταν κ' ἓνας ποὺ περιμενε ἐκεῖ, παρακαλῶ, 38 χρόνια! Θαυμαστὴ ἢ ὑπομονή του. Ἐμεῖς μιὰ βδομάδα ἄρρωσταίνουμε, μᾶς πιάνει πυρετὸς ἢ αἰσθανόμεθα πόνο, καὶ γογγύζουμε. Αὐτὸς —γιὰ φανταστήτε— 38 ὀλόκληρα χρόνια δὲν ἐγόγγυσε, δὲν ἐβλαστήμησε. Παράδειγμα ὑπομονῆς, ἓνας ἄλλος Ἰώβ. Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν θεράπευσε. Αὐτὴ εἶνε ἡ μία κολυμβήθρα.

● Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν, ποὺ ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη κολυμβήθρα ἀνωτέρα, ἀνεκτιμήτου ἀξίας, καὶ τῆς ὁποίας τύπος εἶνε ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά. Ποιὰ εἶνε ἡ κολυμβήθρα αὕτη; Τὴ γνωρίζουμε, γιὰτὶ ὅλοι ἔχουμε περάσει ἀπὸ αὐτὴν. Εἶνε ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ κολυμβήθρα **τοῦ βαπτίσματός μας**. Νερὸ, κοινὸ νερὸ ἔχει καὶ αὕτη. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς, καὶ ὁ πιὸ ταπεινὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, φορεῖ τὸ πετραχήλι καὶ τελεῖ τὸ μυστήριον, τὸ νερὸ γίνεται ἀγίασμα. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ παπᾶς δὲν εἶνε πλέον ἄνθρωπος· ἄγγελος εἶνε, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἄγγελο ποὺ κατέβαινε στὴ Βηθεσδά. Ἔχει ἀποστολὴ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη καὶ δύναμι ἀσύγκριτη. Τὸ νερὸ τοῦ βαπτίσματος γίνεται θαυματουργό. Τὸ πιστεύεις; εἶσαι Χριστιανός· δὲν τὸ πιστεύεις; δὲν εἶσαι Χριστιανός. Τί γίνεται στὸ βάπτισμα; Θαῦμα. Αὐτὸ ποὺ γίνεται εἰκονίζεται μὲ τὴν τρίτην κατάδυσι καὶ ἀνάδυσι· ἢ μὲν κατάδυσις στὸ νερὸ εἶνε ἡ ταφή, ὁ τάφος τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἢ δὲ ἀνάδυσις εἶνε ἡ ἀνάστασις μαζί μὲ τὸν Κύριον. Μέσα στὸ νερὸ ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα κι ὅλα τ' ἄλλα ἁμαρτήματά του, καὶ

άνίσταται σὲ νέα ζωή. Ἡ, ἀκόμα ἀπλούστερα, ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες εἴμαστε μαῦροι, παιδιὰ ἀμαρτωλῶν γονέων ποὺ μᾶς γέννησαν μὲ ἐπιθυμίες σαρκικές, κ' ἔχουμε τὴν κατάρα ἀπ' τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐα. Πέφτουμε λοιπὸν μέσα στὰ νερὰ τῆς κολυμβήθρας ἀράπηδες, μαῦροι σὰν τὸ κατράμι καὶ σὰν τὰ φτερὰ τοῦ κόρακα, καὶ βγαίνουμε ὀλόλευκοι. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριο τὸ μέγα καὶ τὸ θαῦμα· ὅταν ὁ ἱερεὺς βαπτίζει «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», τότε μέσα ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα —δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια— ὁ ἄνθρωπος βγαίνει καθαρὸς σὰν τὸ χιόνι ποὺ καλύπτει τὶς κορυφές τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τῆς πατρίδος μας. «*Πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνια λευκανθήσομαι*» (Ψαλμ. 50,9). Τὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος γίνεται «*εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν*», ὅπως διακηρύττουμε· «*ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν*» (Σύμβ. πίστ.).

● Θὰ ρωτήσετε ὁμως· Καὶ ἂν μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ ἄνθρωπος ἀμαρτήσῃ τί γίνεται;... Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ, ὅτι μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν ἀμαρτήσῃ καὶ δὲ μόλυνε τὸ λευκὸ χιτῶνα τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου; Κανεῖς ἀπολύτως. Πλὴν τῶν παιδιῶν ἐκείνων ποὺ ὁ Θεὸς τὰ ἀξιώνει καὶ πεθαίνουν μικρὰ καὶ ἀνεβαίνουν στοὺς οὐρανοὺς ἄθωα καὶ ἀποτελοῦν τάγμα ἀγγέλων ποὺ ὑμνοῦν τὸ Θεό, ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ζοῦμε στὸν κόσμον αὐτὸν τὸν γεμᾶτο παγίδες, ἀμαρτάνουμε. Τί γίνεται λοιπὸν; τὰ ἀμαρτήματα τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα συγχωροῦνται; Μεγάλον ζήτημα αὐτό. Μερικοὶ συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς εἶπαν· «Ὁχι!». Σοῦ λέει· Βαπτίστηκες; τελείωσες; δὲ μπορεῖς νὰ ἀμαρτάνῃς πλέον, τὰ ἀμαρτήματα μετὰ τὸ βάπτισμα δὲν συγχωροῦνται... Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία ἀπέρριψε τὴ διδασκαλία αὐτὴ καὶ κατόπιν σφοδρῶν συζητήσεων σὲ τοπικὲς καὶ οἰκουμενικὲς Συνόδους ἀπεφάνθη, ὅτι καὶ τὰ ἀμαρτήματα ποὺ γίνονται μετὰ τὸ βάπτισμα συγχωροῦνται. Γι' αὐτὸ ὠρίσε ἓνα δεύτερο βάπτισμα. Καὶ δεύτερο βάπτισμα εἶνε **τὸ μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως**, τὰ δάκρυα ποὺ χύνει ὁ μετανοημένος ἀμαρτωλός. Ὅπως λέει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἓνα δάκρυ μετανοίας ἰσοδυναμεῖ μὲ λουτρό. Κ' ἓνας ἄλλος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας λέει· Ἀμαρτήσες μετὰ τὸ βάπτισμα; μόλυνες τὸν καθαρὸ χιτῶνα ποὺ σοῦ ἔδωσε ἡ Ἐκκλησία ὅταν ἔψαλλε «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε*» (Γαλ. 3,27); Τότε λοιπὸν ἄκουσε τί ὀφείλεις νὰ κάνῃς· θὰ χύσῃς τόσα δάκρυα ὅσο εἶνε τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας. Ἀκοῦτε; ψευτοχριστιανοὶ εἴμαστε, μόνο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ θὰ μᾶς

σώσῃ. Λοιπὸν, ὦ μοιχέ, ὦ πόρνε, ὦ βλάστημε, ὦ ἀκόλαστε, ὦ φιλάργυρε, ὦ... ὅ, τι εἶσαι σύ, πρέπει νὰ χύσῃς τόσα δάκρυα ὅσα γιὰ νὰ γεμίσης πάλι τὴν κολυμβήθρα σου· ὄχι πλέον μὲ νερὸ, ἀλλὰ μὲ δάκρυα μετανοίας· νὰ γεμίσης τὴν κολυμβήθρα τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως. Βλέπετε πόσο μακριὰ εἴμαστε; Ἄν καὶ ἐγὼ ἔχω διατυπώσει τὴν ἰδέα, ὅτι θὰ ἦταν εὐτύχημα νὰ ἐπανέλθουμε στὴν παλαιὰ συνήθεια νὰ μὴ βαπτίζονται οἱ Χριστιανοὶ σὲ μικρὰ ἡλικία, ἀλλὰ νὰ βαπτίζονται σὲ μεγάλη ἡλικία, ἢ νὰ ἐκλέγουν ὅποιο ἄλλο θρήσκευμα θέλουν.

● Μία κολυμβήθρα λοιπὸν ἢ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά, τύπος καὶ ὑποτύπωσης τοῦ μεγάλου μυστηρίου· δεύτερη κολυμβήθρα τὸ ἱερὸ βάπτισμα· καὶ τρίτη κολυμβήθρα ἢ μετάνοια καὶ ἱερὰ ἐξομολόγησις. Τέλος θὰ σᾶς δεῖξω καὶ μιὰ ἄλλη κολυμβήθρα, ποὺ εἶνε προνόμιον ὀλίγων. Ποιὰ εἶνε; Εἶνε **τὸ μαρτύριο**, τὸ βάπτισμα τοῦ αἵματος. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὰς του· «*Βαπτισθήσεσθε*» μέσα στὸ αἷμα σας (Ματθ. 20,23). Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶνε αἱματοβαμμένη. Στοὺς πρώτους αἰῶνας, τῶν κατακομβῶν, πολλοὶ κατηχούμενοι δὲν προλάβαιναν νὰ βαπτισθοῦν στὸ ἁγιασμένο νερὸ καὶ ἐβαπτίζοντο στὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου· καὶ ἄλλοι, μόλις εἶχαν βαπτισθῆ, ἔβαφαν τὸ λευκὸ χιτῶνα τοῦ βαπτίσματος μὲ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου. Βάπτισμα τὸ ὀνομάζουν καὶ αὐτὸ οἱ πατέρες καὶ οἱ τοπικὲς καὶ οἰκουμενικὲς Συνόδοι. Μακάριες οἱ ψυχὲς αὐτές.

* * *

Εἶδατε, ἀγαπητοί μου, τί πλοῦτο νοημάτων ἀνακαλύπτει κανεῖς σὲ κάθε λέξι τοῦ εὐαγγελίου; Ἡ λέξι «*κολυμβήθρα*» ἀποδίδει καὶ τὸ θεραπευτικὸ λουτρό τῆς Βηθεσδά, καὶ τὸ σωτήριο ὕδωρ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, καὶ τὰ λυτρωτικὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, καὶ τὸ ἁγιαστικὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου.

Ἡ κολυμβήθρα τοῦ μαρτυρίου εἶνε συγκλονιστικὴ. Εἶνε ἡ μήτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκαν ὅλοι οἱ μάρτυρες διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Σ' αὐτὴν βαπτίσθηκαν οἱ μάρτυρες τῶν πρώτων αἰώνων, οἱ ὁμολογηταὶ τῆς βυζαντινῆς περιόδου, οἱ νεομάρτυρες τῆς μακρᾶς περιόδου τῆς τουρκοκρατίας, οἱ μάρτυρες τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς, οἱ ἄγνωστοι ἀκόμη μάρτυρες τῶν ἀθεϊστικῶν καθεστώτων.

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν ὄλων τῶν μαρτύρων, παλαιῶν καὶ νέων, νὰ ἐμπνεύσῃ μαρτυρικὸ φρόνημα καὶ στὴν φίλαυτη ἐποχὴ μας, καὶ μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός του νὰ ἐλεήσῃ καὶ σῶσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2014	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42) 18 Μαΐου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ μεγάλος Ἄγνωστος

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο, ἓνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα εὐαγγέλια ποὺ διαβάζονται. Θὰ προσπαθήσω μὲ ἀπλᾶ λόγια ν' ἀναπαραστήσω τὴν ὑπέροχη **σκηνὴ τῆς συναντήσεως** τοῦ Κυρίου μὲ τὴ Σαμαρείτιδα.

Ἦταν καλοκαίρι, ὁ ἥλιος ἔκαιγε. Τὰ σπαρτὰ εἶχαν ὠριμάσει, περίμεναν τὸ δρεπάνι.

Νοερῶς βρισκόμαστε σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς ἀγίας Γῆς. Ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ ἦταν ἓνα πηγάδι ἱστορικό, ὅπου ἔρχονταν οἱ γυναῖκες πρῶι καὶ βράδυ κ' ἔπαιρναν νερό. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦρθε στὸ πηγάδι, ὄχι πρῶι ἢ βράδυ ἀλλὰ μέσ' στὸ μεσημέρι, μία Σαμαρείτισσα νὰ πάρη νερό. Ντρεπόταν μὴ τὴν δῆ κανεῖς κι ἀπέφυγε τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ἦταν ἀμαρτωλή, κρατοῦσε ὁμως τὴ ντροπὴ. Ἦρθε στὸ πηγάδι, ἀλλὰ βλέπει ἐκεῖ **ἓναν ἄγνωστο ἄνθρωπο**. Ἦταν κουρασμένος, ἰδρωμένος· φαινόταν πὼς ἔρχεται ἀπὸ μακρινὴ ὁδοιπορία. Καθόταν πολὺ ἀπλᾶ σὲ μιά πλάκα κοντὰ στὸ πηγάδι. Τὸν κοίταζε μὲ περιέργεια, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ, ν' ἀνοίξῃ συζήτησι μαζί του. Ὁ ἴδιος ὁ ξένος ἔδωσε ἀφορμὴ στὴ γυναῖκα νὰ μιλήσῃ. Τῆς ζήτησε νερό. Μόλις ἄνοιξε τὸ στόμα του ἐκείνη κατάλαβε ἀπὸ τὴν προφορὰ του, ὅτι δὲν εἶνε Σαμαρείτης, εἶνε Ἰουδαῖος. Στὰ μέρη τους Ἰουδαῖος δὲν πατοῦσε· εἶχαν τέτοιο μῖσος μεταξὺ τους Ἰουδαῖοι καὶ Σαμαρεῖτες, ὥστε καὶ ἂν πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα ἢ τὴ δίψα ὁ Ἰουδαῖος, ψωμί ἢ νερὸ δὲν ζητοῦσε ἀπὸ Σαμαρείτη. -Πὼς ἐσὺ ἓνας Ἰουδαῖος, ρωτᾷ, ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μένα, μιά Σαμαρείτισσα; Ὁ ξένος τῆς λέει: -Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ σοῦ ζητάει νερό, ἐσὺ θὰ τοῦ ζητοῦσες κι αὐτὸς θὰ σοῦ ἔδινε τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο. -Μπᾶ; ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο; λέει ἐκείνη· δός μου το λοιπόν, νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ ν' ἀντλῶ.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρη κανεῖς τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο, πρέπει νὰ ἔχῃ καθαρὴ καρδιά. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶχε καρδιὰ καθαρὴ· ἦταν ἀμαρτωλή.

Ὁ ξένος ἤξερε ὅλα τὰ μυστικά της, ἀλλὰ ἦταν εὐγενικός, δὲν ἤθελε νὰ τὴν προσβάλλῃ, καὶ τῆς λέει: -Πήγαινε φώναξε τὸν ἄντρα σου κ' ἔλα ἐδῶ. -Δὲν ἔχω ἄντρα, ἀποκρίνεται αὐτὴ. Ὁ Χριστὸς λέει: -Σωστὰ ἀπήντησες· πέντε ἄντρες ἄλλαξες, κι αὐτὸν ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶνε νόμιμος σύζυγός σου. Ἡ γυναῖκα θαύμασε, πὼς ὁ ξένος ξέρει τὴ ζωὴ της. Ἔνωσε ὅτι μπροστὰ της ἔχει ὄχι ἓναν ἀπλὸ Ἰουδαῖο ἢ ἓνα σοφό, μὰ κάτι παραπάνω· ἔχει ἓνα **προφήτη**. Καὶ λέει: -Ἄφοῦ εἶσαι προφήτης, λύσε μου μιά ἀπορία· Ποῦ πρέπει νὰ λατρεύουμε τὸ Θεό, ἐδῶ στὸ βουνὸ Γαριζὶν ἢ στὰ Ἱεροσόλυμα; Κι ὁ ἄγνωστος τῆς ἀπαντᾷ: -Ἔρχεται ὥρα ποὺ δὲν θὰ ἔνε ἀνάγκη νὰ πάη κανεῖς μὴτε στὰ Ἱεροσόλυμα μὴτε στὸ Γαριζὶν· ὅπου κι ἂν βρῖσκεται θὰ μπορῇ νὰ λατρεύῃ τὸ Θεό, γιατί ἡ καρδιά του εἶνε ἓνα προσκυνητᾶρι κ' ἓνας ναός· *«πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»* (Ἰω. 4,24). Σὰν δύσκολα τῆς φάνηκαν αὐτὰ καὶ λέει: -Γνωρίζω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας *«ὁ λεγόμενος Χριστός»*· ὅταν ἔρθῃ ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ ἐρμηνεύσῃ ὅλα αὐτά. Καὶ τότε ὁ ἄγνωστος ξένος ἀποκαλύπτει τὴν ταυτότητά του σ' αὐτὴ τὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα καὶ τῆς λέει: -Ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλάω εἶμαι ὁ Χριστός. Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὸ τόση ἦταν ἡ ἐκπληξι καὶ ἡ χαρὰ της, ὥστε ἄφησε ἐκεῖ τὴ στάμνα της, ἔκανε φτερὰ στὰ πόδια, πῆγε στὸ χωριὸ καὶ φώναξε ὅλους τοὺς συγχωριανούς της νὰ ἔρθουν καὶ νὰ δοῦν ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός.

Ἀδελφοί μου, πολλὰ διδάγματα ἔχει ἡ περικοπὴ αὐτὴ. Εἶδαμε, ὅτι ὁ Χριστὸς **ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπό του σταδιακῶς**· δὲν φανέρωσε τὸν ἑαυτό του ἀπότομα στὴν Σαμαρείτιδα, σιγὰ - σιγὰ ξετίλυγε τὸ κουβάρι καὶ τὴν ὠδηγοῦσε ἀπὸ μιά γινῶσι στὴν ἄλλη, ἕως ὅτου ἔφθασε στὴν τελεία ἀποκάλυψι. Πρῶτα τῆς ἐμφανίστηκε ὡς ξένος ὁδοιπόρος, ἐπαίτης, ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἓνα ποτήρι νερό. Μετὰ ἔδειξε τὴν

κατὰ σάρκα καταγωγή του, ὅτι εἶνε ἀπὸ τὴν Ἰουδαία. Μετὰ προχώρησε δείχνοντας τὴ σοφία καὶ τὴ γνῶσι του. Μετὰ τῆς ἔδειξε ὅτι εἶνε προφήτης. Καὶ τέλος τῆς ἔδειξε τὴν πλήρη ταυτότητά του, ὅτι εἶνε ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Πολὺ ἐτίμησε ὁ Χριστὸς αὐτὴ τὴ γυναῖκα· ἀλλὰ κι αὐτὴ φάνηκε ἀντάξια τῆς ἀγάπης του.

“Ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα ὁ Χριστὸς εἶνε ἄγνωστος, ξένος, ὁ μεγάλος Ξένος. Ξέρουμε τὸ παιδί μας, τὴ γυναῖκα μας, τὸν ἀρραβωνιαστικό μας, τοὺς πολιτικούς μας, λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ ἠθοποιῶν καὶ ποδοσφαιριστῶν· ἀλλὰ ὁ Χριστὸς στὴ γενεὰ αὐτὴ μὲ τὶς τόσες γνώσεις μένει ἄγνωστος. Ἀκουστὰ ἔχουν τ’ ὄνομά του, μὰ δὲν τοὺς συγκινεῖ. “Ὅλα μᾶς ἐνθουσιάζουν, ἀλλὰ στὸ ὄνομα Ἰησοῦς Χριστὸς μένουμε ἀδιάφοροι. Ξέρουμε ἀπλῶς ὅτι πέρασε ἀπὸ τὴ γῆ· ἀλλὰ ποιά ἦταν ἡ φύσι τοῦ προσώπου του, ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργο του, ἡ διδασκαλία καὶ τὰ θαύματά του, ἡ ἐπίδρασί του στὸν κόσμον καὶ στὴν παγκόσμια ἱστορία, αὐτὰ εἶνε ἄγνωστα.

Ἄν ἔχῃς ἐνδιαφέρον, μπορεῖς νὰ πάρῃς **μια Καινὴ Διαθήκη**, νὰ καθίσης νὰ διαβάσης μὲ προσοχή· ἐκεῖ θὰ δῆς τέσσερις ζωγράφους, τοὺς εὐαγγελιστὰς Ματθαῖο Μάρκο Λουκᾶ καὶ Ἰωάννη, νὰ ζωγραφίζουν τὸ Χριστό· ἱστοροῦν τὴ ζωὴ του, τὰ πάθη, τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψί του. Καὶ τότε θὰ θαυμάσης καὶ θὰ πιστέψῃς κ’ ἐσὺ ὅπως οἱ Σαμαρεῖτες. Ἀλλὰ ποῦ ἐνδιαφέρον! Δὲν διαβάζουν· δὲν ἔχουν καιρό, λένε, δὲν διαθέτουν χρόνο ὅπως διαθέτουν γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Τί νὰ τὰ κάνῃς ὅλα τὰ ἄλλα, μαθήματα - σπουδές - διπλώματα; ἂν δὲν γνωρίσης τὸ Χριστό, εἶνε μία ματαιότης.

Πρέπει νὰ διαθέσης χρόνο γιὰ νὰ γνωρίσης ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ Χριστό, νὰ μάθῃς νὰ ἐπικοινωνῇς μαζί του, καὶ κατόπιν νὰ διδάξῃς καὶ τὸ παιδί σου, νὰ τοῦ μιλήσης γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὴ λατρεία, τὴ θεία λειτουργία, γιὰ ὅλο τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ναί, πρέπει νὰ διαθέσης λίγο χρόνο. Δὲν λέω νὰ διαθέσης τὸ χρόνο ποὺ διέθεσαν οἱ ἅγιοι καὶ ἀσκηταί. Γιὰ παράδειγμα **ὁ ἅγιος Ἀρσένιος**· αὐτός, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βασίλευε ὁ ἥλιος μέχρι νὰ ξαναβγῆ, ἀπὸ τὴ δύσι ὡς τὴν ἀνατολή, ἔφτὰ - ὄχτῳ ὥρες ὀλόκληρες, στεκόταν ὄρθιος, κρατοῦσε ἕνα μαντήλι, ἔκλαιγε συνεχῶς καὶ προσευχόταν στὸ Χριστό. Ποῦ σήμερα ἄνθρωποι προσευχῆς; “Ὅλη τὴν Ἑλλάδα νὰ ψάξῃς δὲν βρῖσκεις. Ἴσως μόνο σὲ καμμιά σπηλιά τοῦ Ἁγίου Ὀρους· ἐκεῖ θὰ ὑπάρχῃ καμμιά ψυχούλα ἅγια ποὺ θὰ κάθεται ὅλη νύχτα, σὰν λαμπάδα ἀναμμένη, νὰ προσεύχεται καὶ νὰ παρακαλῆ. Τώρα γιὰ ἄλλα πράγματα διαθέτουν οἱ ἄνθρωποι τὸ χρόνο τους.

Μοῦ ἔλεγε ἕνας ἀστυνομικός· Ξυπνήστε, σεῖς οἱ ἱεροκήρυκες, ὁ κόσμος χάθηκε· ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ὡς τὶς πρωινὲς ὥρες κυρίες καὶ δεσποινίδες χαρτοπαίζουν, καὶ μετὰ γυρίζουν στὸ σπίτι μὲ ταξί. Ὑπνες ὀλόκληρες γιὰ χαρτοπαίγνιο, γιὰ ποδόσφαιρο, γιὰ κέφια ἀμαρτωλά.

Νά γιατί ὁ Χριστὸς μένει ἄγνωστος. Ἄν θέλῃς νὰ γνωρίσης τὸ Χριστό, δὲν σοῦ λέω νὰ κάνῃς ὅ,τι ἔκαναν ὁ ἅγιος Ἀρσένιος κι ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Ξέρω ὅτι ἔχεις δουλειά, εἶσαι νοικοκυρά, εἶσαι ὑπάλληλος, εἶσαι ἐπιστήμων, εἶσαι μαθητής. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὶς εἰκοσιτέσσερις ὥρες ποὺ ἔχει τὸ ἡμερονύκτιο, **ἐξοικονόμησε τρία τέταρτα**· ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ προσευχηθῆς καὶ νὰ μιλήσης στὸ Θεό, ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ μελετήσης τὴν ἁγία Γραφή καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ ὁ Θεός, καὶ ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ μιλήσης ἐσὺ στοὺς ἄλλους γιὰ τὸ Θεὸ ὅπως ἔκανε ἡ Σαμαρεῖτισσα στοὺς συγχωριανούς της.

Εἴμαστε ἀξιοκατάκριτοι καὶ θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός· γιατί ἔχουμε τὴ μεγάλη τιμὴ, τὸ Εὐαγγέλιο ἀπ’ ὅλες τὶς γλώσσες νὰ εἶνε γραμμένο στὰ ἑλληνικά· καὶ ἐνῶ ἔρχονται ξένοι νὰ μάθουν τὴ γλῶσσα μας γιὰ νὰ τὸ διαβάζουν στὸ πρωτότυπο, ἐμεῖς εἴμαστε ὁ μόνος λαὸς ποὺ δὲν τὸ μελετᾷ, ἀλλὰ διαβάζουμε μόνο ἐφημερίδες καὶ ρομάντζα, καὶ ταίζουμε τὰ παιδιά μας μὲ κοπριές. Ποιὸς πατέρας καὶ ποιά μάνα θὰ βάλουν συνήθεια τὸ βράδυ ν’ ἀνοίγουν μὲ τὰ παιδιά τους τὸ Εὐαγγέλιο;

* * *

Διψᾶς, ἀδελφέ μου, **γιὰ τὸ ἀθάνατο νερό, γιὰ τὸ Χριστό;** Πρέπει ὅπωςδήποτε **νὰ βάλῃς συνήθεια καὶ ἀρχή**, διαφορετικὰ δὲν εἶσαι Χριστιανός. “Ὅποιος δὲν διαθέτει λίγα λεπτὰ νὰ γονατίσῃ τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ νὰ πῆ «*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς*»· ὅποιος δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία, ὅποιος δὲν ἀνοίγει τὸ Εὐαγγέλιο, ὅποιος δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ «*ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (Φιλ. 2,9), αὐτὸς εἶνε ἀνάξιος νὰ λέγεται Χριστιανός· εἶνε προδότης καὶ ἄπιστος, ἄξιος γιὰ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Θὰ κολαστοῦμε, ἀδέρφια μου! Γιατί μάθαμε γράμματα, καὶ δὲν διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέλιο· μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς μυαλό, καὶ τὸ μυαλό μας δὲν τὸν σκέπτεται· μᾶς ἔδωσε γλῶσσα, καὶ ἡ γλῶσσα μας λέει τὰ πάντα καὶ μόνο γιὰ τὸ Χριστό δὲν μιλάει. Ἄς συναισθανθοῦμε, ἄς μετανοήσουμε, ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τῆς Σαμαρεῖτιδος· κι ἄς ψάλλουμε κι ἄς ἀνυμνοῦμε «*ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ*», τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν παλαιὸ ἰ. ναὸ τοῦ Ἁγ. Εὐθυμίου Κυψέλης - Ἀθηνῶν τὴν 8-5-1966. Καταγραφή καὶ σύντμησης 1-4-2017. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 134β' Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΥΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογον Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2015

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38)
25 Μαΐου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τυφλοὶ στὴν ψυχὴ

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, στὸν ἱερὸ ναὸ παρουσιάζομαι ἐνώπιον τῆς ἀγάπης σας καὶ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ κάνετε ὑπομονή, γιὰ ν' ἀκούσετε λίγες ταπεινὲς σκέψεις ἐπάνω στὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο, ποὺ διηγεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, **τὸ θαῦμα τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.**

Ἀκούγοντας κανεὶς τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ ἴσως πῆ· Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἐγὼ ἔχω μάτια καὶ βλέπω· τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο δὲν εἶνε γιὰ 'κείνους ποὺ βλέπουν, εἶνε γιὰ 'κείνους ποὺ δὲν βλέπουν, γιὰ τοὺς τυφλοὺς... Τὸ Εὐαγγέλιο ὅμως εἶνε γιὰ ὅλους. Ἀκούγοντας οἱ τυφλοὶ τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ πράγματι παρηγοροῦνται· αἰσθάνονται ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι τοὺς ἐγκαταλείψουν, ὑπάρχει ἓνας ποὺ τοὺς ἀγαπᾷ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ δείχνει τὴν **ἀγάπη, ποὺ ἔχει ὁ Κύριος** στὰ δυστυχισμένα πλάσματα καὶ μάλιστα σ' αὐτοὺς ποὺ στερήθηκαν τὸ φῶς τους. Τί στοργὴ εἶχε ὁ Χριστὸς **στοὺς τυφλοὺς!** Μακάρι νὰ εἶχαμε κ' ἐμεῖς λίγη ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτή...

–Μά, θὰ μοῦ πῆτε, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ δώσουμε τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς... Naί, νὰ τοὺς δώσουμε μάτια δὲν μπορούμε βέβαια· μπορούμε ὅμως νὰ κάνουμε **κάτι ἄλλο γι' αὐτούς**, νὰ τοὺς προσφέρουμε κάποια ἄλλη βοήθεια.

Καὶ **ὑπάρχουν πολλοὶ τυφλοὶ**, χιλιάδες, στὴν πατρίδα μας· τυφλοὶ ἐκ γενετῆς, τυφλοὶ ἀπὸ ἀσθένειες, τυφλοὶ ἀπὸ δυστυχήματα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τυφλοὶ ἥρωες, ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους γιὰ ἓνα μεγάλο καὶ ὑψηλὸ σκοπὸ. Ἦταν παλληκάρια, στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους –γνώρισα τέτοια παιδιὰ, 22 - 23 ἐτῶν– ποὺ εἶχαν μάτια ἀετοῦ, ἔβλεπαν ἀπ' τὴ μιὰ ράχη ὡς τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἀκούστηκε ὅτι ἡ πατρίδα κινδυνεύει, ἔγινε ἐπιστράτευσι· καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἄφησε τὸ ἀλέτρι ἢ τὴ φλογέρα ἢ τὸ ἐργοστάσιο, κι ἀνέβηκαν στὰ ψηλὰ χιονισμένα βουνά, κ' ἐκεῖ εἶπαν τὸ «Ὅχι!» στοὺς ἐπιδρομεῖς. Πολέμησαν σὰν λιοντάρια· καὶ πάνω σὲ μιὰ ἔκ-

ρηξι ἔχασαν τὸ φῶς τους, ἔμειναν τυφλοὶ. Ἦρωες, ποὺ τυφλώθηκαν γιὰ νὰ δῆ φῶς τὸ ἔθνος. Καὶ τί ἔκανε τὸ ἔθνος γι' αὐτούς, τί τοὺς δίνει; Ψίχουλα. Ἦαχ, κράτος ἀμαρτωλό, ποὺ μὲ τὸ φτυὰρι δίνεις τὰ χρήματα σὲ σκοποὺς ἀμφιβόλου ἀξίας καὶ στὰ παιδιὰ αὐτὰ δίνεις ψίχουλα!...

Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ μιλήσω γιὰ τοὺς ἥρωες τυφλοὺς, οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ ἔχασαν τὸ φῶς τους. Θέλω νὰ τονίσω κάτι ἄλλο· ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τυφλοὺς αὐτοὺς ὑπάρχουν καὶ κάποιοι ἄλλοι. Τί τὸ ὄφελος νὰ ἔχουμε τὰ μάτια; Τέτοια μάτια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα, βλέπουν μάλιστα καλύτερα ἀπὸ μᾶς. Τί νὰ τὰ κάνης τὰ μάτια αὐτά, ἄμα δὲν ἔχης τὰ ἄλλα μάτια, μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖς νὰ δῆς ὄχι τὸν ὑλικὸ κόσμον ἀλλὰ τὸν ἀόρατο πνευματικὸν κόσμον; Δὲν ὑπάρχουν δηλαδὴ τυφλοὶ μόνο κατὰ τὸ σῶμα· ὑπάρχουν **τυφλοὶ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα**, καὶ γι' αὐτοὺς θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ λίγες λέξεις.

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο τὸ φυσικὸ φῶς, τὸν ἥλιο, ἔδωσε ἀκόμη καὶ τὸ νοητὸ φῶς· **τὸ δὲ νοητὸ φῶς εἶνε ἡ διάνοια, ὁ νοῦς**, τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ προνόμιο ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Μὲ τὴ δύναμι τοῦ νοῦ, τὴ δύναμι τῆς σκέψεως, ὁ ἄνθρωπος ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα. Γίνεται ἀστρονόμος, μαθηματικὸς, γιατρός, ἐφευρέτης μεγάλων ἀνακαλύψεων. Μὲ τὴ δύναμι τοῦ νοῦ εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα, τὴν ἀρετὴ ἀπὸ τὴν κακία, τὴν εὐσέβεια ἀπὸ τὴν ἀσέβεια.

Ὁ Θεὸς εἶπε· Ἄνθρωπε, μπροστά σου ἔβαλα τὴ φωτιὰ καὶ τὸ νερό, ἄπλωσε τὸ χέρι σου ὅπου θέλεις· ἂν τ' ἀπλώσης στὴ φωτιὰ θὰ καῆς, ἂν τ' ἀπλώσης στὸ νερό θὰ δροσιστῆς· διάλεξε καὶ πάρε (βλ. Δευτ. 30,19. Σ. Σειρ. 15,16). Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ προικίστηκε μὲ νοῦ καὶ διάκρισι, σκοτίστηκε καὶ δὲν διακρίνει· πέφτει μέσ' στὴ φωτιὰ καὶ καίγεται. Περίεργα πράγματα, μόνο τρελλὸς ἢ δαιμονισμένος θὰ τό 'κανε αὐτό. Μὰ εἶνε, θὰ πῆτε, τόσο **τυφλὸς στὴν ψυχὴ**, ὡς-

τε νὰ μὴ διακρίνη τὸ γκρεμὸ, τὴν ἄβυσσο, τὴ φωτιά, τὴν κόλασι; Καὶ ὅμως!... Θέλετε **παραδείγματα**; Θὰ σᾶς πῶ μερικὰ καὶ θὰ τελειώσω.

● **Νούμερο ἕνα, αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει ἢ φιληδονία.** Μπορεῖ νὰ ἔβγαλε σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, νὰ πῆρε διπλώματα καὶ νὰ ἔμαθε γλώσσες, μπορεῖ νὰ ἔχη τηλεσκόπια καὶ νὰ βλέπη τὰ ἄστρα σὲ ἰλιγγιώδεις ἀποστάσεις, καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ σοφός, μπλέκει ξαφνικὰ στὰ δίχτυα μιᾶς πονηρῆς γυναίκα, ἐνὸς αἰσχροῦ ἔρωτος, καὶ τὸν βλέπεις νὰ πέφτη σὰν τυφλὸς στὸ χάος παρανόμων σχέσεων. –“Ὁχι, παιδί μου, λέει ἡ ἀγράμματη μάνα, θὰ καταστραφῆς αὐτοῦ ποὺ πᾶς. “Ὁχι! τοῦ λένε φίλοι, ὄχι! φωνάζει τὸ χωριό, ὄχι! φωνάζει ἡ κοινωνία, ὄχι! φωνάζουν οἱ νόμοι, ὄχι! φωνάζει ὁ πνευματικός. Τίποτα· πέφτει στὸ χάος. Δὲν εἶνε λοιπὸν αὐτὸς τυφλός; δὲν τὸν τύφλωσε ἡ ἁμαρτία;

● **Νούμερο δύο, αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει ἢ φιλαργυρία.** Βλέπεις τὸν ἄλλον; Ἦταν κάποτε ἐποχὴ ποὺ δὲν εἶχε δραχμὴ στὴν τσέπη. Μὰ ἔπειτα οἱ τσέπες του γέμισαν ἀπὸ χρήματα, καὶ ἔχει καταθέσεις, πλεούμενα, σπίτια, μέγαλα καὶ ἐπαύλεις. Τί νὰ τὸν κάνης ὅμως; Ἄνθρωπος δὲν εἶνε· ἢ φιλαργυρία ξερρίζωσε ἀπὸ μέσα του τὸ εὐγενέστερο αἶσθημα, τὴ συμπάθεια καὶ εὐσπλαχνία. Καὶ τὸν βλέπεις νὰ ἔνε τόσο τυφλός, ὥστε ὅπως λέει ὁ λαὸς «δὲν δίνει νερὸ οὔτε στὸν ἄγγελό του». Εἶνε σὰν τὸν Ἰούδα πού, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, «*τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτὸς ὁ ἐσκοτισμένος*» (ὁρθρ. ἀντίφ. δ').

● **Θέλετε καὶ ἄλλον τυφλὸ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; νὰ αὐτὸς ποὺ τὸν τυφλώνει τὸ μῖσος,** ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐκδικήσεως. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὸ κακό, ἀλλὰ τὸ θυμᾶται σὰν τὴν καμήλα. Μισεῖ τὸ γείτονα, τὸ συνάδελφο, τὸν ξένο, τὸν δικό του, τὸ παιδί του, τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε· πάνω στὸ θυμὸ του παίρνει μαχαίρι καὶ τὴ σκοτώνει, κι ὅταν ἡ ἀστυνομία τὸν ρωτᾷει, –Τὴ γυναῖκα σου σκότωσες; ἀπαντᾷ· –Μὲ σκότισε τὸ πάθος, ἤμουν τυφλὸς δὲν ἔβλεπα τί κάνω.

● **Νὰ λοιπὸν· τὸν ἕνα τὸν τύφλωσε ἢ φιληδονία, τὸν ἄλλον ἢ φιλαργυρία, τὸν ἄλλο τὸ μῖσος.** Τὰ πάθη ὅμως, τὰ ἐωσφορικὰ πάθη, τυφλώνουν ὄχι μόνο ἄτομα ἀλλὰ καὶ **ἔθνη** ὁλόκληρα. Ἔθνη μεγάλα καὶ θεωρούμενα πολιτισμένα, μὲ πανεπιστήμια καὶ ἀκαδημίες, ἔσπρωξαν τὴν ἀνθρωπότητα μέσ' στὴ φωτιά τοῦ Πρώτου παγκοσμίου πολέμου καὶ μετὰ στὴ μεγαλύτερη φωτιά τοῦ Δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, καὶ μέσα ἀπὸ τίς μποῦκες τῶν κανονιῶν, τῶν ἀεροπλάνων καὶ τῶν ὑποβρυχίων σκόρπισαν τὸν ὄλεθρο στὸν κόσμον. Καὶ ἐτοιμάζονται –μὴν ἄ-

κοῦτε λόγια ἀπατηλά– νὰ ρίξουν τὴν ἀνθρωπότητα στὴ φωτιά ἐνὸς ἄλλου πολέμου, τὸν ὁποῖον ἢ μὲν ἐπιστήμη ὀνομάζει πυρηνικό, ἢ δὲ Ἄποκάλυψις ὀνομάζει «*Ἀρμαγεδῶνα*» (Ἀπ. 16,16). Εἶνε λοιπὸν ἢ δὲν εἶνε τυφλοὶ οἱ διπλωμάτες καὶ στρατηγοὶ καὶ οἱ μεγάλοι ποὺ σπρώχνουν συνεχῶς τὴν ἀνθρωπότητα στὸ γκρεμὸ τῆς καταστροφῆς; «*Τυφλὸς τυφλὸν ἐὰν ὀδηγῆ, ἀμφοτέροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται*» (Ματθ. 15,14).

● Ἄλλὰ προτοῦ νὰ τελειώσω θὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν πιὸ μεγάλη τύφλωσι. Ποιὰ εἶν' αὐτή; Εἶνε ἡ τύφλωσις ποὺ ὀνομάζεται **ἀπιστία**. Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπίστου ζωγραφίζει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει· μπροστὰ στοὺς ἄρχοντες ἔκανε ὁ Χριστὸς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα, δημιούργησε ἀπὸ πηλὸ βολβούς, ὀφθαλμούς. Καὶ πίστεψε ὁ ὄχλος, πίστεψαν οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ, πίστεψαν καὶ οἱ πέτρες. Ποιοὶ δὲν πίστεψαν· οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι. Τοὺς τύφλωσε ὁ διάβολος, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ πιστέψουν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό, ἀλλὰ προσπαθοῦσαν μὲ δικολαβίες καὶ σοφιστεῖες νὰ σκιάσουν τὸν ἥλιο, ἀνίκανοι νὰ δοῦν τὸ Φῶς ποὺ λάμπει στὸν κόσμον.

* * *

Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, καιρὸς νὰ στρέψουμε τὸν λόγο πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας. Διότι κ' ἐμεῖς κατὰ κάποιο τρόπο εἴμαστε τυφλοὶ. Μέσα στὴν ἐκκλησία **σὲ κάθε θεῖα λειτουργία γίνεται** τὸ μεγαλύτερο θαῦμα· πάνω στὴν ἀγία τράπεζα τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασὶ γίνεται σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας! ἀπὸ τὸ ὁποῖο καλούμεθα ὅλοι νὰ κοινωνήσουμε. Νὰ τὸ θαῦμα. Τὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια οἱ ἄνθρωποι πίστευαν, ἔρχονταν στὴν ἐκκλησιὰ καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως ἔβλεπαν ἀγγέλους νὰ λειτουργοῦν μαζί μὲ τοὺς ἱερεῖς. Τί λέει τὸ ἀπολυτικίον τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος· «*καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε*». Ἐμεῖς, ἀλλοίμονο, γίναμε τυφλοὶ καὶ δὲν βλέπουμε.

Ἀδέρφια μου· **ἡ ἁμαρτία τυφλώνει.** Τί εἶνε ἡ ἁμαρτία; Δὲν εἶνε παντεσπάνι, δὲν εἶνε γλύκισμα, δὲν εἶνε ἄρωμα· εἶνε καυστικὸ βιτριόλι.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια μας νὰ δοῦμε τὸ Φῶς τὸ πνευματικόν, νὰ πέσουμε κ' ἐμεῖς μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ νὰ ποῦμε μαζί μὲ τὸν Τυφλὸ «**Πιστεύω, Κύριε**» (Ἰω. 9,38)! πιστεύω σὰν τὴ μάνα μου, σὰν τοὺς προγόνους μου, σὰν τὸν Τυφλὸ· γονατίζω μπροστὰ σου καὶ λέω «**Πιστεύω, Κύριε**». Καὶ νὰ προσκυνήσωμεν αὐτῷ, ὃ ἢ δόξα καὶ ἡ τιμὴ εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Θεοράπτοτος Ζωγράφου - Ἀθηνῶν τὴν 15-5-1966. Καταγραφή καὶ σύντμησις 7-4-2017. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 135α'Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΥΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογον Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>